

Beste lezer,

Mijn naam is Lars Westra en ik schrijf dit boek op mijn zestiende. In de afgelopen zestien jaar hebben mensen al veel dingen tegen me gezegd. Zo ben ik uitgemaakt voor kinderklimaatsoldaat, moest ik gaan voetballen en achter de meiden aan gaan toen ik mijn mening gaf, en heb ik mijn twitteraccount moeten verwijderen omdat er meer bedreigingen en haat op binnenkwamen dan ik als twaalfjarige jongen aankon. Ik hoor u denken, wat doet deze jongen dan? Wat voor een bijzondere uitspraken doet hij dat mensen zo boos worden? Nou, ik zal het u vertellen, ik ben een kinderrechtenactivist. Ik strijd voor rechten uit het zogeheten Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend door vrijwel elk land in de wereld. Zo ben ik ervan overtuigd dat volwassenen naar kinderen moeten luisteren als ze beleid maken, dat elk kind het recht heeft op een duurzame, eerlijke en veilige toekomst en dat geen enkel kind gediscrimineerd mag worden. Controversieel hè?

Het recht op een stem is een recht dat alle kinderen hebben, namelijk het recht om hun mening te geven als het over hen gaat. Dus als je ouders gaan scheiden, luistert de rechter ook naar jou. Klinkt prima toch? Maar klimaat, gaat dat ook over ons? En dat speeltuintje om de hoek, moet de gemeente ook naar de kinderen die daarin gaan spelen luisteren als ze de plannen maken? Als het aan mij ligt wel, net als bij vrijwel alle andere zaken. Het principe dat kinderen mogen meedenken, meepraten en meebeslissen; meedoen dus eigenlijk, wordt jeugdparticipatie genoemd.

De afgelopen jaren heb ik naast haat en bedreigingen ook veel lessen gekregen. Ik heb kennis opgedaan over jeugdparticipatie en deze kennis heb ik gebundeld in dit boek. Dit boek is voor volwassenen die graag naar kinderen willen luisteren, en voor volwassenen die dit niet willen. Hopelijk kan ik deze laatste groep nog overtuigen. In dit boek ga ik niet alleen vertellen waarom volwassenen naar kinderen moeten luisteren, maar ook hoe ze dit kunnen doen en waar ze op moeten letten. Want bij het maken van beleid in een overheid, bedrijf of instelling is het noodzakelijk om kinderen een podium te geven.

Voor dit boek ben ik ook op zolder gaan kijken om oude dagboeken te zoeken. Ik heb mijn verhaal namelijk geïllustreerd met dagboekfragmenten van momenten die ik mee heb gemaakt. Zo werd ik op negenjarige leeftijd gemanipuleerd onder draaiende camera's, hoorde ik als twaalfjarige dat ik misbruikt zou worden door mijn ouders (echt waar!) en probeerde iemand toen ik elf was pakketten van honderd euro aan mij te verkopen die ik dan weer door kon verkopen aan scholen, misschien kon ik wel geld van mijn vader lenen. Uiteraard waren er ook mooie en positieve momenten; zo mocht ik alle lijsttrekkers en ministers interviewen naar aanloop van de Tweede Kamerverkiezingen in 2021 en maakte ik een podcast over kinderrechten. U zult lezen dat ik in deze dagboekfragmenten geen namen noem, dit vind ik wel zo netjes, omdat ik soms ook kritisch ben over mensen.

Maar, ik ben ook realistisch. Ik ben 'pas' zestien jaar oud en moet nog veel leren. Daarom heb ik het netwerk dat ik de afgelopen jaren heb opgebouwd in de strijd gegoooid. Bij elk hoofdstuk heeft iemand anders namelijk ook een stukje geschreven. Dit kunnen experts zijn, ervaringsdeskundigen of andere kinderrechtenactivisten zoals ik. In één hoofdstuk vindt u een quote van Albus Perkamentus, voor de rest bestaan de mensen wel allemaal in het echt.

Ik heb het in dit boek veel over bedrijven, overheden en instellingen. In de meeste gevallen heb ik hiervoor de verzamelnaam 'organisaties' gebruikt. De woorden 'kinderen', 'jeugd' en 'jongeren' gebruik ik door elkaar en hier bedoel ik allemaal hetzelfde mee; iedereen jonger dan achttien jaar oud.

Hopelijk heb ik u enthousiast kunnen maken om door te lezen in dit boek. En staat u nou in de boekhandel het voorwoord te lezen, niet stiekem doorbladeren naar het stukje van Jan Terlouw hè?

Lars